

Το κρύψιμο του Θεού και το Πουρίμ

της ΥΒΕΤ ΝΑΧΜΙΑ-ΜΕΣΣΙΝΑ

Οι περισσότεροι από εμάς στο άκουσμα του Πουρίμ φέρνουμε στο νου θεατρικές παραστάσεις, πάρτυ μασκέ, χορούς και γλέντια. Πανηγυρίζουμε επειδή η ιστορία της Μεγκιλάτ Εστέρ είχε αίσιο τέλος. Οι Εβραίοι, για άλλη μια φορά στην Ιστορία, γλιτώνουν από την βέβαιη εξότωση τους σαν από θαύμα.

Πρωταγωνιστές ο Μορδοχάι και η Εστέρ. Χάρη στη δράση και τον ηγετικό ρόλο που ανέλαβαν και την ανεπιφύλακτη και πλήρη συμμετοχή του Εβραϊκού λαού με τριήμερη νηστεία και προσευχή, κατάφεραν ενωμένοι να παρέμβουν και να σωθούν. Και ο Θεός; Τι έκανε για να τους σώσει; Πού ήταν ο Παντοδύναμος όταν Τον χρειαζόντουσαν;

Το όνομα του Θεού δεν εμφανίζεται ούτε μια φορά στο Βιβλίο της Εστέρ. Είναι το μοναδικό βιβλίο της *Τορά* που δεν αναφέρεται το όνομά Του. Δεν καθοδηγεί τον λαό Του όπως στην Έξοδο από την Αίγυπτο. Δεν συνομιλεί με την Εστέρ ή τον Μορδοχάι όπως κάνει με τον Μωυσή. Δεν εμφανίζεται μπροστά τους δίνοντας σημάδια της παρουσίας Του και δεν τους βοηθάει να σωθούν όπως έκανε ανοίγοντας την θάλασσα στην Αίγυπτο. Είναι, λοιπόν, απών; Φυσικά και όχι.

Το όνομα της βασίλισσας Εστέρ προέρχεται από το ρήμα λεαστίρ που στα εβραϊκά σημαίνει «κρύβω». Πίσω από την ιστορία της Εστέρ βρίσκεται ο Θεός. Όπως Τον νοιώθουμε και Τον γνωρίζουμε σήμερα. Ένας Θεός αόρατος, άφαντος που το γυμνό μάτι δεν Τον αναγνωρίζει. Ένας Θεός που δεν εμπλέκεται στην Ιστορία και αφήνει εμάς τους ανθρώπους να πάρουμε τον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Εστέρ Πανίμ: «Το κρύψιμο του προσώπου του Θεού». Ζούμε στην εποχή όπου το πρόσωπο του Θεού είναι κρυμμένο. Όμως υπάρχει. Σαν ένας καλός γονέας παραμονεύει στα κρυφά. Αφήνει τα παιδιά Του να δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους και να τα βγάλουν πέρα μόνο τους. Για να μάθουν και να μεγαλώσουν.

Όπως οι γονείς δεν πρέπει να αφαιρούμε από τα παιδιά τα εμπόδια και τις δυσκολίες της ζωής, για να μην γίνουνε μαλθακά και εξαρτημένα, έτσι ο Θεός μας αφήνει το χώρο να αναπτύξουμε τις δυνάμεις, τις δεξιότητες και ικανότητές μας. Σα να μας λέει ο Θεός: «εσείς οι άνθρωποι είστε οι πρωταγωνιστές της ζωής, Εγώ θα μείνω στα παρασκήνια».

Ο Rudolf Dreikurs ο γνωστός Εβραίος ψυχίατρος και ψυχοπαιδαγωγός αναφέρει στο βιβλίο του «*Η Πρόκληση να Είμαστε Γονείς*» (το συστήνω ανεπιφύλακτα) το εξής: «Θα πρέπει να αφήνετε τα παιδιά να μαθαίνουν από τη δική τους εμπειρία. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο όταν θα μάθετε κι εσείς να συγκρατείστε. Δεν είναι καθήκον μας να κάνουμε τα πάντα για το παιδί. Καθήκον μας είναι να μάθουμε το παιδί να κάνει τα πάντα μόνο του».

Είναι σημαντικό να βασιζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις. Η ζωή με τα προβλήματα και τις δυσκολίες της σίγουρα μας επιτρέπει να εξασκηθούμε και να καλλιεργήσουμε τα δώρα με τα οποία γεννηθήκαμε. Παίρνοντας πρωτοβουλίες και όντας ενεργοί και ενωμένοι μπορούμε συλλογικά και με την κρυφή υποστήριξη του Θεού να κάνουμε θαύματα.